

обикновения социум и нерядко в контекста на наследени фолклорно-митологични представи за сакралност.

„Манастиря“ битува във фолклорната история чрез няколко семанти.

Първата и най-разпространената се отнася до категоричното знание за съществуване в пространството на манастир или черква в реални параметри и функции. Сиреч, манастирът като семантика в това знание. В много от случаите се посочва точно мястото му в реалното пространство с наличие на следи от основи на постройки. Но най-важното са запазените предания за времето на построяването на манастирите, за патрона им чрез празника - събор, който е ставал там, а и в много случаи възстановен по-късно и днес.

Ядро в тези предания представлява знанието, че манастирите са от времето на българското царство и понякога с още по-голяма конкретност, както е в с. Раково, правени са по времето на Асеновци или след превземането на Търновград от турците и изгонването на духовниците от там, те издигат манастири в този район. И логично отново доминираща позиция има макротопонимът Малка Света гора, за която също се знае, че е построена от цар Асен II. (Табакوف 1986: 138-163; Ковачев, Русев 2001: 100-107) Не са малко манастирите, свързани с нея в местните предания. Още не е локализирано мястото на вероятния главен манастир „Св. Богородица Епикернева“. Знае се, че е бил голям манастира край сегашното с. Сотирия - Света Петка. Старото име на селото е Спасово – оттук и предположението на Шкорпил, (Шкорпил 1886: 5) че манастирът се е казвал Св. Спас. Дали наименованието на извора е било Света Петка от времето преди построяването на манастира може само да се допуска?! Но и сега местните жители сочат като аязмо Света Петка, построената чешма високо в планината над селото, както и запазен спомен за лечебността на водата ѝ и масови посещения при нея в миналото. Шкорпил не споменава за такова наименование,